

NAOMI WOODOVÁ

Vášeň, lásky,
nevěry, rozchody.

PANÍ

HEMINGWAYOVÁ

Čtyři osudové ženy jednoho slavného muže

Naomi Woodová
PANÍ HEMINGWAYOVÁ

Naomi Woodová

PANÍ
HEMINGWAYOVÁ

Přeložila

Eva Fuxová

Copyright © Naomi Wood, 2014
Printed with permission of The Ernest Hemingway Foundation
Translation © Eva Fuxová, 2014

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-856-3 (PDF)

**HADLEY
ANTIBES, FRANCIE
1926**

1

Antibes, Francie Červen 1926

Nyní děláme všechno *à trois*. Snídaně, pak plavání, oběd, pak bridž, večeře, pak večerní drink. Vždycky jsou zde tři podnosy se snídaní, troje mokré plavky, tři vějíře karet rozložené na stole, když hra náhle a bez důvodu skončí. Hadley a Ernesta doprovází třetí osoba, kamkoliv se hnou: tato žena mezi ně zapadne tak hladce jako ostří nože. Je to Fife, milenka Hadleyina muže.

Hadley a Ernest spolu spí ve vile ve velkém bílém pokoji, Fife nocuje dole v pokoji pro jednoho. Ve vile je ticho a napětí ve vzduchu, dokud nepřijede někdo z přátel s mýdlem a zásobami; nerozhodně postává u plotu a přemýšlí, že by ty tři možná raději neměl rušit.

Potloukají se kolem domu – Hadley, Ernest a Fife – a ačkoliv vědí, že je to všechny trápí, nikdo nechce ohlásit ústup jako první – ani manželka, ani manžel, ani milenka. Takhle žijí ve vile už celé týdny, jako zatvrzele tancující tanečníci, kteří se snaží vyčerpat tak, až někdo z nich odpadne.

Ráno je již teplé a světlo zabarvilo bílá bavlněná prostěradla domodra. Ernest spí. Vlasy má pořád sčesané na pěšinku stejně jako ve dne a jeho kůže na svalnatém těle teple voní, kvůli čemuž by si ho Hadley dobírala, kdyby na to měla náladu. Na opálené pokožce kolem očí má vějířky vrásek – Hadley si dokáže představit, jak mhouří

oči a vyhlíží přes vrchol lodi nejlepší místo, kde zakotvit a chytat ryby.

V Paříži je jeho krása obecně známá, je šokující, co všechno mu projde. Dokonce i jeho kamarádi jsou uchváteni jeho vzhledem a v náklonnosti k němu překonávají dokonce i barmanky. Jiní vidí dál až k jeho proměnlivosti: někdy mírný, jindy umíněný – ví se o něm, že srazil kamarádovi brýle, když ho v *Bal Musette* urazil. Dokonce i někteří blízcí přátelé jsou z něho nervózní – včetně Scotta –, ačkoliv jsou starší a úspěšnější, ale na tom nejspíš nezáleží. Jaké protichůdné pocity vyvolává v mužích! U žen je to snazší – otáčejí za ním hlavy, když prochází kolem, a nepřestanou ho sledovat, dokud nezmizí. Ví pouze o jedné, na kterou jeho kouzlo nepůsobí.

Hadley leží a dívá se do stropu. Trámy jsou rozežrané, vidí ve dřevě drážky od červotoče. Stínidla lampy se kolébají, jako by na nich spočívala obrovská váha, ačkoliv jsou všechna z papíru, spojená kolíčky. Na toaletním stolku se blyští cizí lahvičky parfémů. Skrze okenice se dere dovnitř světlo. Dnes bude zase horko.

Hadley opravdu nechce nic víc než být ve staré chladné Paříži, v jejich bytě páchnoucím po holubovi pečeném v kamnech a pisoáru z podesty. Chce být zpátky v úzké kuchyňce a koupelně, kde vlhkost rozežírá zdi. Na oběd si chce dát jako obvykle vařená vejce u stolku tak malého, že se jejich kolena dotýkají. Kupodivu právě u tohoto stolku se její podezření o jejich poměru potvrdilo. *Myslím, že Fife a Ernest se mají opravdu rádi*, prohlásila Fifina sestra. Nic víc už dodávat nemusela.

Ano, Hadley by raději byla v Paříži nebo zrovna teď v St. Louis, ve městech, která si hýčkají své popelavé nebe a mraky plískanic – kdekoliv jinde než tady ve fialovém světle božského Antibes. V noci padá na trávu ovoce s tichým *žuchnutím* a ráno nachází rozpůlené pomeranče plné mravenců. Kolem vily se vznáší vůně zranění. A už takhle brzy začíná poletovat hmyz.

Hadley vstane z postele a jde k oknu. Když přitiskne čelo na sklo, vidí pokoj jeho milenky. Fife má stažené žaluzie. Jejich syn Bumby spí také dole, zotavuje se z černého kašle, *cocqueleuche*, který především je všechny přivedl do této vily. Jejich přítelkyně Sara Murphyová nechtěla, aby se Bumby pohyboval v blízkosti jejích dětí, protože se bála šíření infekce. Sara byla tak hodná, že jim na karanténu nabídla tento dům – což nemusela. Ale když se Hadley prochází kolem vily a dotýká se jejích úžasných věcí, připadá jí strašné, že její manželství končí v pronajatých prostorách cizího rodinného domu.

Dnešní večer však znamená konec jejich karantény. Murphyovi je pozvali k sobě do Villy America a bude to o těchto prázdninách poprvé, kdy bude jejich nešťastná trojice ve společnosti přátel. Hadley připadá večírek vzrušující i strašlivý: ve vile se stalo něco, co nikdo jiný neviděl, jako by někdo pomočil matraci a nepřiznal se k tomu rychle vychládajícímu místečku uprostřed peřin.

Hadley si znovu zaleze do postele. Ernest má přikrývku omotanou kolem sebe, takže se snaží ji stáhnout zpět, aby si myslel, že ještě neodešla, ale on svírá bavlnu pevně v pěsti. Políbí ho seshora na ucho a zašeptá: „Ukradls mi deku.“

Ernest neodpoví, ale přitáhne si Hadley k sobě. V Paříži rád vstává brzy, aby byl ve své garsonce kolem deváté. Ale v Antibes ji takto objímá mnohokrát za den, jako kdyby znovu zažívali první fázi zamilovanosti, přestože oba vědí, že tohle léto může znamenat konec. Leží vedle něj a přemýšlí, jak ho ztratila, ačkoliv to možná není to správné slovo, protože ona ho neztratila, ještě ne. Fife s Hadley spíš vyčkávají a sledují, co se stane, jako by stály v řadě na poslední místo v autobuse.

„Pojďme si zaplavat.“

„Je příliš brzy, Hash.“ Ernest má oči stále zavřené, i když mrká, poškubává víčky. Hadley napadne, jestli nyní, když je Ernest vzhůru, přemýšlí nad nimi oběma.

Měla by to být manželka? Nebo milenka? Milenka, nebo manželka? Mozek začíná našeptávat.

Hadley přehodí nohy přes okraj postele. Zdá se, že slunce s jediným trhnutím řetězu zaplaví celý pokoj. Cítí se na tohle horko příliš velká. Jako kdyby se jí veškerá váha dítěte uložila do boků a je tak těžké ji přemístit. I její kaštanové vlasy ji tíží. „Mám tady toho plný zuby,“ prohlásí a obemkne si rukou zpocený krk. „Copak ty netoužíš po dešti a šedých mracích? Zelené trávě? Po čemkoliv.“

„Kolik je hodin?“

„Osm.“

Ernest se dotkne jejích ramen.

„Ne.“

„Proč ne?“

„Prostě nemohu.“ Na posledním slově se jí zadrhne hlas. Hadley přejde k toaletnímu stolku. V zrcadle vidí odraz svých špičatých prsou pod županem. Ernest ji sleduje smutným pohledem. Když otočí žaluziemi, pokoj zaplaví světlo barvy kosti. Ernest si přetáhne přikrývku přes hlavu a vypadá v peřinách jako drobeček. Často neví, co si o něm má myslet. Jestli ho má pokládat za dítě či za muže. Je to ten nejinteligentnější člověk, kterého zná, a přesto s ním někdy instinktivně jedná jako se synem.

V koupelně je chladněji. Vana s nožkami v podobě tlap s drápy je otevřená jako ústa. Ráda by skočila dovnitř a dala si koupel. Opláchne si záda vodou a umyje si obličej. Kůži má plnou pih od sluníčka a vlasy rudější. Osuší se ručníkem a vzpomene si na loňské léto ve Španělsku. Viděli běh byků a skočili do kašny. Potom ji Ernest celou utíral, od kotníků nahoru, mezi nohama a nakonec i ňadra. Matka by takové veřejné představení odsoudila. *Pro doteky je vyhrazena ložnice*, pravila by, ale právě i tohle umocnilo vzrušení, když o těchto prázdninách Ernest jemně otíral každý kousíček své manželky.

Na prázdninách s nimi byla i Fife, i když tohle léto bylo nevinné. Nic – Hadley si byla jistá, nebo téměř jistá – se mezi nimi nestalo až do konce roku. Do podzimu. Možná do jara. Jinny jí nechtěla prozradit kdy. Ale nyní jsou z těch dvou milenci a vzpomínka na tři šťastné lidi slunící se v Pamploně je neodvolatelně poškozená, jako když vám někdo úmyslně poškrábe kapotu. Kéž by měl Ernest víc rozumu a všechno to nezahlodil. Hadley se usměje sama pro sebe, takhle to zní, jako kdyby byla jedna z těch paniček z příběhů v časopisech, které tak ráda četla, i když Ernestovi by to nikdy nepřiznala.

V ložnici mu hodí plavky, které přes noc ztuhly. „No tak, Erneste.“ Vynoří se paže a plavky zachytí. „Pojďme, než bude příliš horko.“

Ernest konečně vstane a beze slova si plavky natáhne. Jediné bílé místo na těle je jeho pozadí – úplně ji zabolí, když vidí, jak je krásný. Hadley nacpe do plážové tašky ručníky spolu s knihou (román E. E. Cummingsa, který zkouší bez úspěchu číst) a přes sluneční brýle pozoruje Ernesta, jak si bere na sebe oblečení ze včerejška.

Její muž si vezme ze spíže jablko a položí si ho na dlaň.

Venku před vilou, kousek od levandule v terakotových květináčích, visí na šňůře Fifiny plavky. Pohupují se a čekají na její nohy a paže a jemně přikyvující hlavu. Hemingwayovi projdou kolem jejího pokoje ve svých uniformách sestávajících z riviérových proužků, rybářských čepic a bílých šortek a tiše našlapují po šterku, aby ji nevzbudili. Pán a paní Hemingwayovi mají pocit, že jsou to spíš oni, kdo má milostný poměr.

2

Paříž 1925–1926

Nakonec je prozradil dopis.

Již od začátku si Hadley s Fife intenzivně psaly. Dávaly si láskyplné přezdívky a svěřovaly si drobné problémy, které americké ženy v Paříži mají. *Měla jsi pravdu, mon enfant, když jsi z mého dopisu cítila smutek*, napsala Fife a líčila, jak přepracovaná ve *Vogue* je, nebo kdo byl jen nudný flirt, nebo jak moc byla opilá – a pořád je –, když klapala na psacím stroji na dětském klavírním křídle ve svém bytě v rue Picot. *Cítíš z mého dopisu opilost – já vím, že to slovo opilé je, protože když jsem střízlivá, opilost je pro mě dost dobrá*. Dopisy od Fife byly vždy ohromně zábavné. Hadley měla někdy problém sestavit odpověď. Vždycky psala tak, jak mluvila.

Jak Fifyny dopisy vznikaly, bylo vždy evidentní. Stránka byla potřísněná od panáků ginu nebo datum zamazané od řasenky, případně byla modrá skvrna v místě, kde se písmena zasekla, protože, jak se Fife zmínila v P. S., si nějaký muž sedl na klávesy piana a ona se kvůli němu na svém Royal Portable přepsala. Když si Hadley dopisy četla, představovala si svou štíhlou milou přítelkyni, jak v kimonu, které ráda nosila a které bylo pro její dívčí tvar bez křivek příliš velké, upíjí vermut.

Když se setkaly poprvé, měla na sobě Fife čínčilový kožich. Kabát se kolem Hadley protáhl v záchvěvu hně-

dě kožešiny a pošimral ji pod nosem, zatímco si tato zazobaně vyhlížející dívka nalávala do sklenice martini. „Jejda,“ vyhrkla a připlácla si kožich a Hadley se zazubila od ucha k uchu, „omlouvám se. *Opravdu* se mi občas takhle plete do cesty.“ Fife měla na sobě činčilu a její sestra Jinny norka.

Očividně měly peníze, ačkoliv z pohledu na ruce Hadley poznala, že ani jedna není vdaná. Když se představily, poznamenal Ernest něco ošklivého o tom, jak by si rád vyšel s jednou sestrou v kabátě druhé. Kterému zvířeti dával přednost, mohli všichni jen hádat.

Po večíрку se Hadley otázala svého manžela, co si o té ženě jménem Pauline, které všichni říkali Fife, myslí. „No,“ odpověděl, „není to zrovna jižanská krasavice.“ A měl pravdu. Měla krátké černé vlasy a byla hubená a malá, ale vyznačovala se pozoruhodnýma očima. Šedýma a milýma a celkem odvážnýma – ani v nejmenším o sobě nepochybovala. Právě to se jí na Fife ihned zalíbilo, to, jak si byla jistá sama sebou, skoro jako muž.

Na podzim začala Fife Hemingwayovy navštěvovat, poté, co se párkrát potkali v *Dôme* a *Select*. Když na ni narazili jednoho večera v klubu, zahrnuli ji do pozvaných přátel, kteří završili večer u nich doma. Po této noci k nim začala docházet pravidelně, jako kdyby si oblíbila jejich bohémskou chudobu. Jejich byt, navzdory své chladné ošuntělosti, byl podle ní *rozhodně božský*. Hadley si nebyla jistá, co to vlastně znamená a kolik ironie do svého konstatování tato žena skryla.

Zpočátku jim bylo veselo: všichni tři vysedávali dlouho do noci, mluvili o knihách a o jídle a o autorech, které měli rádi pro jejich osobnosti, ale ne pro jejich díla. Fife vždycky odcházela brzy se slovy „vy chlapi taky potřebujete být chvíli sami“. Tehdy bylo velmi moderní se nazývat chlapcem či mužem nebo chlápkem. Hadley se to nelíbilo.

Když Fife odešla, připadal jim byt vždycky prázdný.

Hadley nedokázala dát dohromady drobné duchaplnosti z jejich společenského okruhu a Ernest se cítil vyždímaný. Místo obvyklého povídání začala Hadley chodit brzy do postele. Ernest často zůstával sám vzhůru do noci, pracoval na svém rukopise a popíjel.

Fife přestala odcházet časně. Jednoho večera zůstala dlouho („Ach, jen pokud vám tady, lidičkové, nevaším.“) a pak další večer pobyla ještě déle. Bytem se ozýval její smích, který se okamžitě tak rozlehl, že Hadley měla problém, aby byl slyšet její vlastní.

Hadley věděla, že Ernest občas doprovodí Fife zpět přes řeku na Pravý břeh. Nyní Fife místo ježdění taxíkem raději chodila pěšky. Jen někdy, když už bylo pozdě a zůstali dlouho vzhůru a klábosili, sešel Ernest dolů a taxi jí zavolal. Přemýšlela, o čem si ti dva, Ernest a Fife, spolu povídají, když postávají na rohu ulice, choulí se k sobě s tvářemi u sebe, aby jim nebyla zima, a kožich z činčily se mu otírá o krk.

Najednou, kdykoliv Hadley vešla do pokoje, byla Fife uvnitř. Často dělala něco strašně užitečného, věšela prádlo na šňůru nebo si hrála s Bumby, nebo k Hadleyině zlosti jednoho dne bez ptaní převlékla ložní prádlo, jako kdyby jejich manželská postel byla něčím, do čeho je zasvěcená. A když Hadley v listopadu skolilo nachlazení, Fife zde byla zas: krmila ji vývarem, dávala jí zábaly, udržovala ji v teple a pod peřinou, zatímco ve vedlejším pokoji bavila Ernesta.

Když se pak v prosinci vypravili na lyže, Fife jela s nimi. Přijali ji snadno, jako by na ni místo v posteli již čekalo. Ernest dopoledne pracoval, zatímco Hadley s Fife si četly u ohně nebo si hrály s Bumby. Večer všichni tři hrávali bridž pro trojici hráčů. Hadley vždycy prohrála, ale obvykle vypila příliš mnoho sherry, než aby jí na tom záleželo. Když se v lednu Ernest vrátil kvůli práci do Paříže, a ještě než vyrazil do New Yorku, už

věděla, že se s ním Fife schází. „Budu se ho držet jako mlýnský kámen a starý mech a zimní cesmína,“ psala Fife, zatímco se Hadley snažila soustředit na lyžování a na sních.

Vrátila se do Paříže, když jarní květy odplouly v řekách plných prachu do kanálů a vzduch byl tak plný semen, že ji z toho pálily oči. Hadley si myslela, že se všechno vrátí k normálu. Přeci jen neexistoval žádný důkaz: žádné přistižení při polibcích, žádný parfém na jeho kabátě, žádné milostné dopisy. Dokonce ani neslyšela žádné klepy. Bylo to jen flirtování a Fife neustále drmolila o svých milencích, až si Hadley namlouvala, že je paranoidní.

Možná měla v dopisech své kamarádky vidět víc. Obsahovaly ten pocit bohaté dívky, že má na něco právo: že si něco zaslouží jen proto, že po tom touží, ať už to bylo kolo, nebo šaty od Schiaparelliho, nebo manžel jiné ženy. Jak snadno Fife okouzila ostatní – a jak nudná si pak připadala ona. Hadley začala zapomínat na odpovědi. *Hadley, drahá,* napsala jí Fife onoho jara, *cítím, že tvoje dopisy stagnují. Nešlo by s tím něco udělat, a to velmi rychle?*

Drž se od mého muže dál, chtěla jí Hadley napsat nebo dokonce říct, ale neudělala to.

Dopis, který je prozradil, nebyl nic jiného než pouhá stručná poznámka.

Ernest si jej zastrčil do jedné ze svých cvičných knih do zásuvky k ostatní korespondenci. Od oné události s kufrem Ernest věděl, že tam se Hadley dívat nebude. A ona nejdříve ani nepoznala, že je to rukopis její kamarádky: Fife vždycky používala psací stroj z *Vogue*. Ale tahle poznámka byla velká a načmáraná okatě perem. Ihned poznala, co to znamená, aniž by ji musela číst: protože byla adresována pouze Ernestovi. Kdykoliv Fife psala dopisy, byly vždy určeny Hadley a Ernestovi, nikdy nebyly výhradně pro něj.

Drahý Erneste,

tohle není dopis, pouze Ti chci říct, že si myslím, že Tvůj přítel Robert C. Blenchley je naprosto skvělý a – a já ho mám velmi, VELMI ráda.

Pauline

Představa, že i on by mohl Fife milovat, zjevně podněcovala Ernestovu žárlivost. Vždycky rád věděl, že po něm ženy touží. Co ten vzkaz znamenal? Byl to důkaz, že mají poměr? Nebo v něm hledá podtext, který tam není?

Ernest na ni z obývacího pokoje zavolal: „Hash?“

Třesoucí rukou uložila Fifin dopis zpět do jeho bloku a zavřela zásuvku. Ernest byl v obývacím pokoji zalit světlem plynové lampy a mračil se takovým způsobem, který znamenal hluboké soustředění. Při psaní míval na rukou palčáky: nemohli si dovolit víc topit, dokud nedostane zapláceno za některé články. Sedla si naproti němu na jedinou další židli, kterou měli. Mohla se ho zeptat. Položit přímý dotaz, jestli mezi ním a Fife něco je.

Místo toho nastal v Paříži večer. Ernest pracoval, občas vzhlédl a usmál se na ni, ztracen ve svém světě slov. A ona přemýšlela, jak k tomu došlo, že se z nich stali dva nešťastní rodiče s potenciální milenkou stojící mezi nimi.

3

Antibes Červen 1926

Dokonce i v devět hodin písek žhne a pálí do chodidel, když je na břidlici necháte příliš dlouho. Jsou sami: v dohledu není ani jeden deštník, piknik či šňůra perel.

Ernest s Hadley se vřítí do vody a zamíří ke člunu necelých sto metrů od břehu. „Že mě nechytíš,“ vykřikne Ernest, a když doběhne jako první, podá jí z paluby ruku. Když se však Hadley po ní natáhne, on rychle ucukne a ona sletí do moře. Potopí se s pusou plnou vody. Kope a cáká na něj a on se směje a skočí za ní do vody. Pod vodou ji chytne za kotník. Bojují spolu a všude kolem je spousta bublin. Nohy mají zaklesnuté do sebe. Nakonec Hadley použije jeho hlavu jako páku, zatlačí ho dolů a vyplave nahoru se nadechnout.

Pak se vynoří Ernest, lapá po dechu a usmívá se tak, že má vrásky až na tvářích. Hadley mu nabídne svá slaná ústa a cítí, jak ji jeho mokrý knír dráždí na rtech. Ve vodě jsou stejně velcí.

Plavou ke břehu, kde stromy vrhají na moře stín. Ernest se vytáhne na kameny, zatímco Hadley šlape teplou zelenou vodu. Celý minulý týden tenhle skok zdokonaľovali. „Tady je to dobré?“

„Pojď blíž.“

Hadley se zahledí na horizont. Antibes je rozděleno na poloviny jako vejce: jednu polovinu tvoří nebe a druhou moře. Tahle hra se jí moc nelíbí, ale pokračuje. Ernest se

připravuje a pleská mokřýma nohama o kameny. To, že je i on nervózní, ji zneklidní ještě víc. „Připraven?“

„Ano.“

I on potvrdí, že je připravený, aby věděla, že se chystá skočit.

Skočí a ona pocítí, jak jeho tělo prosviští nad ní, přímo nad její hlavou a rovnou vedle ní do vody.

„Skvěle!“ pochválí ho, když se jásající vynoří z vody. Zbožňuje, jak se na ni dívá, když ho chválí. V jeho radosti je něco kočičího – jako kdyby ho svými slovy škrábala za ušima.

„Nedotkl jsem se tě, že ne?“

„Ne. Byl jsi tak tři centimetry ode mě.“

„Jsi na řadě,“ oznámí škodolibě.

Hadley se usměje. „Ty to budeš pořád zkoušet, že?“

Nenaléhá na ni. „Zpátky ke člunu?“

Plave před ním a pod pontonem se rozmáchne nohama, až dloubne do měkkých vilejšů pod dřevem. Palcem rozšlápne jejich měkké schránky. Slunce jí nyní praží do hlavy víc než předtím.

Když už stojí oba na palubě a teče z nich voda, člun se pod jejich vahou o pár centimetrů ponoří. Přitáhne si ji k sobě v dalším z těch antibeských objetí.

„Erneste?“

Neodpoví.

V Paříži byli oba hravější, aby si Ernest zapamatoval úhel jejích loktů, kolen i krku do svých povídek. Všechno dělali přesně, aby to pak mohl popsat ve svých scénách. Po prvním náčrtu znovu nastavili těla do přesných poloh a skončili salvou smíchu nad nemožným, které popsal: stlačené paže, mrtvé nohy, umrtvené chodidlo prorážející smyšlené řádky. Někdy jí připadalo směšné, že zachází do takové hloubky a všechno připravuje, jen aby to přesně vylíčil.

Ernest v Antibes netvoří a to je samo o sobě nebezpečné. Jeho představivost strádá, pokud není soustře-

děň, rozbíhá se všemi směry, vyhledává nová vzrušení tam, kde by neměl. Kéž by se tak nyní nechal unést nějakým novým románem nebo povídkou a ignoroval Fife – ignoroval třeba i svou manželku proboha – jen kdyby psaní bylo protijedem k té ženě.

Hadley si lehne na palubu a položí mu ruku na měkké stehno, kde má chloupky odřené od drsných kalhot. Na levém lýtku má otevřenou jizvu, která puká jako ohňostroj: rána od minometu z Velké války. Ernest o tom incidentu nikdy nemluví, pouze o tom, co bylo pak: jak mu doktoři dali vedle postele misku s oříšky, o šroubech, závitech a hřebecích, které mu odstranili z nohy, jak rozdával návštěvníkům na památku šrapnely pro štěstí. Tvrdí, že jeho největším vítězstvím nebylo vzpamatovat se z lásky k jedné ze sester, ale přesvědčit doktory, aby mu neuřízli nohu.

Někdy ho to v noci stále budí ze sna: strach, že bude pohřben v blátě a vykrvácí v italském zákopu. Ernest se vzbouzí zalitý studeným potem a vystrašený. Když pije vodu, kterou mu přinese, třese se mu ruka. Hadley nenávidí pomyšlení, že mu nedokáže pomoci. Nenávidí, že po těch nocích plných hrůzy je několik dní úplně na dně.

Roztržitě mu přejíždí po jizvě a on její ruku oddálí.

„Panebože, včera večer jsem byl pěkně opilý,“ poznamená. Otočí hlavu a zamžourá na pláž. Namotá si na prst pramen jejích vlasů.

„Zrovna to začínám cítit,“ odpoví Hadley. Její plavky pomalu na sluníčku schnou. Cítí se otupělá ze včerejšího pití a unavená z plavání.

Ernest jí přejede prstem od obočí na bradu a zívne. Má na sobě plavky s dvojitými bílými pruhy na hrudi, které si koupil na Fifinu radu. Hadley připadají příliš nóbl, ale *Vogue* je nejspíš schválil.

Zatáhne za šňůrku a stáhne si plavky do pasu. „Erneste!“ okřikne ho. „Někdo to uvidí!“

Zasměje se a štouchne ji do brady. „Nikdo tady není, kotě,“ namítne. „A ty bys měla udělat totéž.“ Hadley ho dloubne do žeber, ale jen zlehka, přece jen slyšela, že některé ženy se v létě na střechách v Paříži opalují do pasu nahé. Ale to jsou básnířky, ženy s přítelkyněmi, a ne šetrné ženy ze Středozápadu, které se starají o domácí účty jako ona.

Hadley se houpe na člunu, slunce ji hřeje do tváře a najednou ji zalije vlna vzteku, že by ho chtěla mít celého jen pro sebe. Je to její manžel a ona je jeho žena. Obejme ho jednou rukou kolem krku a zvedne se, aby jej políbila. „Miluju tě,“ prohlásí rozhodně. Ano, udělala by cokoli, aby si tohle zachovala – dokonce i pozvala manželovu milenku na společnou dovolenou. „Víš to?“

„Vím,“ odpoví divným tónem, jako by se snažil být spíš postavou ze svých povídek než jejím manželem, Ernestem Hemingwayem. Prázdná odpověď ji znejistí. Napadne ji, že ho neztrácí právě teď, ale že už ho ztratila.

Hlavou jí projede prudká bolest, možná vinou včerejšího alkoholu. Člun ji ukolébá do neklidného spánku.

4

Paříž Duben 1926

Hadley pustila Fifinu sestru do bytu. Pozoruje, jak se po něm prochází, a chvíli jí trvá, než si najde místo k sezení. Cítí se tady v tomhle *božském* prostředí mnohem méně doma než její sestra. Nakonec se Jinny posadí ke stolku u okna, takže jí za ramenem vykukuje kostelní věž.

Hadley se stydí za zatuchlý zápach linoucích se z kuchyně. Ernest často chodíval do Lucemburských zahrad, a když se *genderme* otočil, vybral si nejtučnějšího holuba, přímo v parku ho zardousil a propašoval ven v kočárku s Bumby. Jednou přinesl domů ještě živého ptáka. A nyní je jeho pach cítit z kamen. Tuhle zimu se jí pečení holubi přejedli.

Pohovka se jim do pokoje nevešla, mají jen dvě ošoupané židle: jednu pro Ernesta a jednu pro Hadley. Třetí židle zde není.

Klobouk typu *cloche* má Jinny tak vražený do čela, že jí téměř není vidět do očí, až na pár zajiskření vycházejících ze stínu lemu. Na sobě má kožich z norka, k němuž se Ernest vyjádřil, když se s oběma sestrami poprvé setkal na večírku. Jinny se nepřestává kousat do rtů. Nejspíš ví, proč ji sem pozvali.

Fife, Jinny a Hadley se právě vrátily z dubnového výletu autem do Chartres. Od minulého měsíce, kdy Hadley našla tajný Fifin dopis Ernestovi, neřekla nikomu ani

slovo. Nyní je zde však Jinny sama a Hadley je odhodlaná z ní vytáhnout pravdu.

„Kde je Ernest?“ zajímá se Jinny. Předkloní se, až se jí kolena vychýlí nad špičky střevíců, a ruce si složí úhledně do klína.

„Předpokládám, že je pořád ve své garsonce. Vratí se tak za hodinku.“

Pomalů se začíná stmívat a byt vypadá ještě ponuřeji než obvykle. „Omlouvám se, že je tu taková zima, Ernest musel škudlit na uhlí.“ Hadley rozdělá oheň v kamnech a nahřívá si prsty nad plameny. „Jsme moc rádi, že jsme vás, tebe a tvou sestru, letos poznali a moc jsme si to užili,“ zahájí podle scénáře, který si nazkoušela, když jely Jinnyiným plechovkovým citroěnem z Chartres do Paříže. „Připadá mi divné, když si pomyslím, že jsme se kdysi neznali. Ale byly i roky předtím, kdy jsme byli jen já a Ernest... a pak se narodil Bumby. Opravdu si bez vás dvou už život neumím představit.“

Zdá se, že Jinny chce něco dodat, ale Hadley pokračuje. „Staly se z nás s tvou sestrou velké kamarádky. A také Ernest a Fife jsou dobrými přáteli.“

Za oknem se táhnou svahy pařížských střech, kam jen oko dohlédne. Holubi – večere – posedávají v řadách na okapech. Byla by raději, kdyby o tom nevěděla? Žila ve věčném nevědomí? Objev onoho dopisu však svým způsobem vyostřil její smysly. Začala vidět opěťované pohledy na trhu a slyšet klepy za příhrádkami knihovniček i to, jak o nich lidé mluví na večírcích. To bylo to nejodpornější – připadala si jako někdo, kdo toho ví o stavu svého manželství nejmíň ze všech.

Jinny si zatím nesundala kožich. Hadley nalije dva šálky čaje a postaví je na stůl. Když si sedne, narazí koleno na Jinnyina. „Fife se v autě chovala podivně, když jsme odjížděly z Chartres.“

„Co tím myslíš?“

„Skoro vůbec nemluvila.“

„Asi ne.“ Jinny nespouští oči z čaje.

„Ale ona se tak chovala po celý výlet. Mluvila a mluvila a pak hodiny mlčela.“

„Sestra měla vždycky sklony k náladovosti.“

„To nebyly nálady.“

Nebylo to ani tak kvůli dopisu, ale spíš proto, jak se Fife chovala v katedrále v Chartres, proč se Hadley odhodlala zeptat. Dokonce i z dálky viděla, jak pevně sepjaté držela své bílé prsty nad hlavou. Fife něco zoufale trápilo, to bylo evidentní, protože její ruce po celou dobu, co tam seděla, nepovolily ani na minutku. Za co se Fife asi tak modlila, co jí jakkoliv chybělo kromě manžela? Jaká slova modlitby asi odříkávala, když ne *Prosím, Bože, ať je můj*. Potom rozpletla prsty a zadívala se přímo na Hadley. A její pohled nijak posvátný nebyl.

Když vyšly z katedrály, zalilo je jasné světlo. Fife je někudy předběhla, a když Hadley s Jinny vyšly ven, seděla u vchodu, kouřila, na ramenou jí visel beztvarý pánský kabát a oči zářily agresivní euforií.

„Poslyš, měla bych radši jít,“ vyhrkne Jinny a převrhne šálek s čajem. „Ach, proboha, promiň. Dej mi hadr.“

„To je dobré.“

„Prosím.“

Když se však Hadley vrátí, utírá Jinny podlahu svým vlastním hnědnoucím kapesníkem. „A ty Fify nálady,“ odváží se zeptat Hadley na podlaze na všech čtyřech jako služka, když utírá rozlitý čaj, „souvisí to nějak s Ernestem?“

Jinnyina štíhlá postava se zhoupne na patách dozadu. Nevesele se usměje. „Myslím, že se mají hodně rádi, ano.“

Proneše to velmi pomalu a tiše, jako by byly znovu v katedrále.

Hadley vstane a vyždímá čaj z kapesníku do dřezu. Všimne si, že si při ždímání zašpinila snubní prsten. „Vím, že to nedává žádný smysl,“ pokračuje Jinny a při-

jde za ní do kuchyně, „ale Fife tě má velmi ráda. A já také. To, co se stalo...“ Jinny se rozhlédne po místnosti, jako by se snažila najít způsob, aby to nevyznělo tak absurdně. „Je to náhoda. Neplánovala to. Myslím, že Ernest má na ženy prostě takový vliv. Nedokázala si pomoci.“

Když se ten večer vrátí Ernest domů, čeká na něj Hadley u hotové večeře a láhve *muscadetu*. Během jídla se Ernest chová velmi mile a vyptává se na jejich výlet, a jak si užila společnost sester Pfeifferových v Chartres. Nakonec, ještě než sklidí ze stolu, mu Hadley oznámí, co ví.

Ernest vypadá zahanbeně a pak se rozzlobí, že to vytáhla. Věděla, že přesně takhle zareaguje, věděla, že se nějak pokusí shodit vinu na ni – jako kdyby všechno zaranžovala ona jen tím, že to vyslovila nahlas.

„Co bych měla podle tebe dělat?“ zeptá se ho. „Mlčet?“ Sebere talíře, opláchne je v kuchyni a pak se vrátí do pokoje. „Dobře,“ pronese a cítí, jak ji to rozlítilo – a vychutnává si to. „Nebudu se už o tom zmiňovat, ale pouze pod podmínkou, že to dáš zase do pořádku. Ale musíš mi slíbit, že to vyřešíš.“

Ernest jí ten slib dá. A pak se mezi nimi rozhostí ticho.

5

Antibes Červen 1926

Zrovna nastává nejparnější část dne. Člun odplouvá tak daleko, jak mu to jen řetěz dovolí, než ho s trhnutím stáhne na pláž. Na břehu začínají hlasitě bzučet komáři, a když je pomalu rozmačkávají, jejich pískot ještě zesílí. Stíny stromů se vlévají do vody jako ocet do oleje.

Hadley se opaluje na člunu a Ernest si nacvičuje skoky do vody, když zaslechnou z pláže dlouhé písknutí. Blíží se plavec. I když je zatím daleko a nemá tvář, Hadley ví, že je to Fife. Za plavkyní a jejími mocými tempy zůstává krajka vlnek. Manželé Hemingwayovi pozorují, jak vytrvale postupuje vpřed.

Fife se vytáhne na člun a usměje se. Počká, až nabere dech, a pak s předstíraným anglickým přízvukem proneše: „Helou, lidi.“ Fife má jasné oči a je plná síly. „Oba jste vstali časně.“ Otřepe si vodu z krátkých vlasů. „Prodavač v Juanu povídal, že na tohle roční období je nesezonně horko. Nesezonně, řekl, *hors de saison*. Nebo to znamená mimo sezonu? Nevím. Tvrdil, že tahle vedra nejsou v Juanu v červnu normální.“

Hadley chtěla odejít – má světlou pokožku a snadno se spálí –, ale teď tu musí zůstat. Všichni tři sedí na člunu a šplouchají nohama ve vodě. Její manžel hledí tak zachmuřeně, jak se před příjezdem do Antibes nikdy netvářil. Hadley přistihne jeho milenku, jak si pokradmu zoufale prohlíží jeho hrud' opálenou od nebezpečného slunce.

„Dnes poránu jsem se cítila mnohem unavenější,“ prohodí Fife a znovu pohlédne na Hadley. Včera popíjeli a povídali si dlouho do noci, probírali společné přátele s bezcitností, o níž věděli, že je jim společná. Zelda, Scott, Sara, Gerald – kdokoliv se mohl stát terčem jejich nemilosrdné kritiky.

„Všichni jsme moc pili,“ prohlásí. „Nevím, proč jsem se vzbudila tak brzy.“

„Moje žena má posláním okrádat mě o spánek.“ Hadley pozoruje svá bosá chodidla ve vodě.

„Osm hodin není zrovna svítání.“

„Já jsem nikdy nebyla ranní ptáče,“ oznámí Fife a hraje si s mašlemi na ramenou svých plavek, „to byla vždycky Jinny.“

Světlo se láme o vlny, které příjemně pleskají do boků loďky. Ernest odejde a lehne si na zadní část paluby. Pozoruje ho – za pár minut vidí, že usnul. Jak snadno dokáže její manžel opustit tento podivný svět ze své vlastní vůle! I když musí přiznat, že tenhle zmatek je také její vlastní vinou. Přece jen, to ona sem Fife pozvala.

Fife, stálá korespondentka *Vogue*, jí vypráví o bílých kožených rukavicích, které včera objevila v Juan-les-Pins. „Nestojí víc než bochník chleba, takže si je asi koupím. Zavolám prodavače, aby mi je odložila. Nerada o něco přicházím.“

Obě ženy se každou chvíli zahledí na Ernesta, na tak dlouho, jak to jen zvládnou, než některá už nechce risknout, že by ji druhá přistihla. Vypadá, jako by se z něj přímo dala lízat sůl.

Fife si stoupne, spojí prsty nad hlavou – Hadley vidí její beztvary stín za ní – a skočí do vody. Když zajede pod hladinu, voda vystříkne jen nepatrně. „Víš, vsadím se, že umíš skočit do vody, jen kdybys to zkusila,“ prohlásí Fife, když se vytáhne zpět na palubu. Mořská voda jí roztržitě stéká po stehně. „Musíš to prostě jen zkusit.“

Fife si sedne tak blízko, že Hadley cítí na kůži, jak její vlněné *maillot* mírně škrábou. I když je teplo, Fife má husí kůži. Hadley si toho všimne, když se Fife nahrbí, jako by ani neměla prsa. Jak ji může Ernest milovat, takového chlapěčka?

„Nechci. Bojím se.“

„Čeho?“

„Že si něco zlomím. Páteř. Krk.“

„Nezlomíš, slibuju.“

Znovu se jí vybaví její pád. Pamatuje si, jak jí ze zahrady mával řemeslník, zvuk židle, jak dopadla na podlahu, když ztratila rovnováhu, jak se jí nepovedlo zachytit se petlice na okně, a pak tu hrůzu, když padala vzduchem a čelistí narazila do cihlové zdi, na chuť krve v ústech. Tehdy jí bylo sedm. Celé měsíce ji vozili v kočárku, aby měla narovnanou páteř, připadalo jí to, jako by v podobném kočárku strávila celý svůj život. Celý život strávený v nudném St. Louis! A pak na jeden večírek v Chicagu přišel Ernest, nečekán, nezván, a celý svět před ní odhalil své bohatství.

„Prostě jsem se to nikdy nenaučila.“

„Každý umí skočit do vody, hlupáčku.“

„Moje záda. Vždycky jsem si na ně dávala pozor.“

„Jediné, co musíš, je zvednout ruce nad hlavu, pokrčit kolena, zamířit a skočit.“ Fife skočí v perfektním úhlu do vody a vynoří se celá mokrá a rozkošná. Hadley je vděčná, že Ernest má zavřené oči. „Zkus to.“

Jedna z věcí, které Hadley odmítá, je skákat do vody. Cítí, jak těžké je její tělo vedle Fife, která je štíhlá jako proutek. Cítí svůj pád: jak jí praská čelist, chuť rzi, když si rozřízne jazyk. Horečně si představuje, jak si dopadem zlomí páteř a Ernest s Fife ji vozí po Antibes v kočárku.

„Jdi do toho, Hash,“ pronese náhle Ernest a obě ženy se otočí, protože myslely, že spí. Ernest si zastíní rukou oči, takže nevidí, jak se tváří. „Zkus to.“

Víc než neskákat do vody ale nechce být pozadu. Jest-

liže už ji má dnes na večírku někdo překonat, aspoň tohle by zkusit mohla. Pláž před ní se leskne. Fife stojí vedle ní. Prsty u nohou se zachytí okraje lodě. Cítí, jak jí každý obratel praská, jako když padají perličky ze Sařina náhrdelníku. Loď dopluje na konec řetězu a škubne sebou. Hadley je tak vyděšená, že ji to nejspíš srazí do vody dřív, než bude připravená.

Fife jí drží ruce nad hlavou. „Vzpaž. Výš, Hash, ano. Teď si představ samu sebe,“ demonstruje rukama svá slova, „jak hlava, břicho, boky a pak nohy následují linii tvých paží.“ Její doteky jsou děsivé a jemné a Hadley přemýšlí, jak je může Ernest snést. Už jen proto, aby jim unikla, skočí.

Nejdřív narazí břichem na hladinu v dokonalém placáku, ale aspoň má pocit, že si nic nezlomila. Chvilí zůstane pod vodou, kde je ticho a teplo a kde Ernest i Fife přestávají existovat. Kolem obličeje jí vlají vlasy, jako by je měla zase dlouhé, a ne takhle ostříhané do nelichotivého mikáda, které se Ernestovi líbí, zatímco ona je nesnáší. Bubliny mizí mezi prameny. Ještě chvíli zůstane nehybně pod vodou: zavěšená, roztažená, čistá.

Když vyplave na hladinu, sůl ji pálí v očích, takže vidí jejich kontury rozmazaně. Hadley zamrká a zaostří: oba na ni shlížejí dolů, usmívají se a vesele ji povzbuzují. Znovu se jí vybaví vzpomínka na dětský kočárek a Ernest s Fife se sentimentálně usmívají jako dva hrdí rodiče.

Hadley vyleze na člun a kape z ní voda. Postaví se vedle Ernesta, políbí ho a překvapí jej svým jazykem. Možná že si vždycky přál, aby byla bezstarostnější. „To není špatné,“ podotkne Ernest.

„Skok?“ zeptá se Hadley. „Nebo polibek?“

„Obojí.“ Usměje se a hledí na ni. Koutkem oka vidí, jak se Fife odvrátí a zadívá se na pláž.

„Mám hlad,“ prohlásí Hadley.

„Vy jste nesnídali?“ podiví se Fife s tváří stále odvrácenou.

„Dáš si něco později,“ rozhodne Ernest a přejíždí Hadley po páteři, jako kdyby si i on vzpomněl na její zranění. „Brzy se spolu vrátíme.“

Chvíli nikdo nemluví. Jen tam všichni tři sedí, jako by na něco čekali. Kopce a stromy v dálce na břehu vypadají, jako kdyby se smrskly jako barva na staré fotce. Potom Fife vstane a skočí do vody. Opět perfektně. Jakmile se vrátí na loď, její dlouhé nohy se v dalším skoku zase vnoří zpět do moře.

Skáče a skáče, vychutnává si svou šikovnost, ale Hadley ví, že její výkon bude posuzován mylně. To, co Fife neslyší nebo nevnímá, je dlouhý povzdech, který Ernestovi unikne pokaždé, když se loď zhoupne. Chtěl by se vyspat z opice, napadne ji, a tohle roztomilé představení mu půjde na nervy.

Protože ví, že Ernest nechce zůstat s Fife o samotě, Hadley zlomyslně oznámí, že ji bolí hlava a poplave zpátky. Někdy vidí, že se Ernest falešně usmívá, jako by si svou milenkou nebyl zcela jist, ať už je či není rád sám v její přítomnosti.

„A co oběd?“ chce vědět Fife a voda jí stéká do louže vedle nalakovaných nehtů na nohou. „Nepoobědváme ve vesnici?“

„Běžte beze mě,“ usměje se Hadley na Ernesta. „Uvidíme se doma.“

A začne plavat k pláži.

„Přijdete dnes na večírek?“ křikne za ní Fife z můstku.

Hadley se otočí, šlape vodu a zavolá: „Samozřejmě! Konec karantény! Hurá!“ Zamává a věnuje těm dvěma svůj nejlepší úsměv.

Z pláže se vydá cestičkou přes kopce zpět do vily. Nyní jsou to již tři týdny, co se kvůli Bumbyho černému kašli zdržují v karanténě ve vile či na pláži stranou od přátel. Přemýšlí, jestli na nich skupina z Villy America pozná nějaké změny.

Z vrcholku se zahledí dolů na moře: člun je jen hnědá nehybná skvrna. Přimhouří oči a snaží se rozpoznat dvě postavy na palubě. Možná si šli zaplavat. Možná vylezli na břeh a milují se a cítí, jak je na kůži pálí slunce. Hadley vnímá, jak moc Fife po Ernestovi touží, jako by byla v jejím těle.

Když Fife napsala a pozvala ji sem, apelovala na to, že celá Paříž se stěhuje do Antibes. Myslela si, že tato dovolená jejich pouto ukončí. Ale zatím se z toho stala nudná hra se šlapáním vody. Jejich nohy víří pod hladinou, zatímco hlavy přikyvují a usmívají se nad vodou. Ani ji nenapadlo, jak často bude Fife jen v plavkách. Ach ne, vůbec na to nepomyslela.

6

Antibes Květen 1926

Pozvání pro Fife odeslala Hadley jednoho dne naprosto v klidu – jako by pozvání pro milenku na společné prázdniny bylo stejné, jako když si objednává šaty z katalogu.

Veškerý ten čas strávený o samotě by zamotal hlavu komukoliv; karanténu přerušila jen občas nějaká návštěva z Villy America – přijeli Scott se Zeldou nebo Gerald se Sarou a přivezli jim vejce a máslo a provensálské mýdlo. Scott někdy přinesl květiny, což u Hadley vždy vyvolalo úsměv, a pak stáli nad latěmi plotu a probírali Bumbyho uzdravování.

Sara postávala vždycky až vzadu za celou skupinou. Měla hrůzu z bacilů a těkala očima kolem Hadley, jako by jí *cocqueleuche* mohl vyskočit ze šatů jako blecha. Jakmile se Sara dozvěděla, že má Bumby černý kašel, znamenalo to naprosté vykázaní z Villy America. Hadleyin exil ještě umocňoval fakt, že paní Murphyová na ni shlížela sice ne s pohrdáním, ale s jakousi téměř lhostejností. I když jim platila účty za lékaře a její řidič jim pravidelně vozil zásoby, Hadley si vždycky myslela, že se k ní Sara chová jaksi chladně. Hadley si byla jistá, že kdyby měla děti Fife, chovala by se k ní úplně jinak. Ji by určitě nevykázala.

Na konci své návštěvy jim všichni vždycky předali košík plný zásob a pak jako hejno ryb, které připlavaly, aby obhlídly situaci na druhém konci rybníku, odpluli do

Villy America a jejich kůže pokrytá stříbrnými skvrnami a rybí výrazy se blýskaly v horkém poledním světle. Scott byl vždy nejrozjařenější – když krácel po šterkové cestičce, vesele vykřikoval pozdravy na rozloučenou a pokaždé byl opilý, i když ještě nebylo ani poledne. Hadley je vyprovázela pohledem, dokud jí nezmizeli z očí, a představovala si vytríbenou konverzaci ve Ville America, kde jste se museli na večeri slavnostně obléct a někdy jste se nevysvlékali ani ve vlastní posteli.

Přátelé jim usnadňovali karanténu jednou za pár dní nebo tak nějak, ale nebylo to stejné, jako když si s někým můžete povídat. Mimo to byla Hadley sama. Pozorovala Bumbyho upoutaného na lůžko a pálila pro něj eukalyptus na hrudníček. Zalévala růže v zahradě a čekala na další návštěvu z vily. Usilovně se snažila číst Cummingsův román, ale nerozuměla mu, a psala Ernestovi a čekala na jeho odpovědi. Byl v Madridu tak zaneprázdněn psáním, že ho nechtěla rušit. Když mu to šlo dobře, musel se snažit u toho vydržet co nejdéle, protože kdo ví, kdy mu to zase takhle půjde? On potřeboval psát a oni potřebovali peníze. Během dne se jí myšlenky potulovaly kolem stejného tématu – kolem záležitosti s její kamarádkou, jeho milenkou.

Za jejím pozváním se skrývalo zmatené uvažování. Hadley v Paříži viděla, jak se Ernest necítil dobře, když byli pohromadě všichni tři – byl vyvedený z míry a nevěděl, co má dělat. Dlouhé dubnové dny strávené ve společnosti manželky a milenky vždycky Ernesta zahnały večer zpátky k ní, jako by konečně odhalil hodnotu své ženy ve srovnání s Fifiným prázdným pozlátkem. Fife byla bohatá a drsná i uhlazená, ale Ernest chtěl ženu, ne tanečnici ze šantánu. Když jí to Jinny potvrdila, požádala ho Hadley, aby všechno dal do pořádku, což ovšem znamenalo, že se o tom už nebude mluvit, a Hadley si byla celkem jistá, že mezi Fife a jejím manželem všechno pokračuje jako dřív.

A tak ji napadlo, že by mohla jejich vztah ukončit, když je takhle dá dohromady a nátlak na všechny tři se opět sníží na pouhé dva. V Antibes nebude žádné vzrušující dobrodružství na mostě Pont Neuf o samotě s Fife. Ani zde nebudou intimní procházky k Seině, kam půjde pozorovat lodě s manželkou. Ne, znovu budou tři, po celou dobu, a Hadley spoléhala na to, že Fifina přítomnost zde strany trojúhelníku zlomí.

S ledovým klidem napsala onoho rána čtrnáct dní před vězením kvůli *cocqueleuche* milence svého manžela a pozvala ji do Antibes. Napsala Ernestovi: *Skvěle bychom se tím vysmáli tout le monde, kdybychom ty + Fife + já strávili léto společně v Juan-les-Pins.*

A když odložila pero, měla Hadley dokonce triumfální pocit. Nadepsala na přední stranu obálky Fifinu adresu a ucítla hořkost lepidla na jazyku. Hned odpoledne podala dopis skrze laťky Scottovi, když přišel, tentokrát sám, aby jim dovezl jídlo a telegramy. Na oplátku mu předala dopis pro Fife adresovaný do jejího módního pařížského bytu. Scott se na ni divně zahleděl, jako by se jí ptal, jestli je to dobrý nápad.

A tak Fife přijela i se svými riviérovými proužky a rybářským kloboukem a svým švitořením o *chlapících* a prohlašováním kdečeho za *božské* i se svými rukavičkami z teletiny. Snažily se nemluvit ani o Ernestovi, ani o Paříži, ani o Jinny nebo dokonce o Chartres. Místo toho se opalovaly, dobře jedly, hrály si s Bumbym a čekaly, až se květen přehoupne do června a Ernest přijede.

Antibes
Červen 1926

Antibes halí polední světlo. Dnes není nikde jediný stín a všechno, dokonce i zdi a kachličky v koupelně jsou na dotek teplé. I ty nejšedivější ze všech olivových větvíček září v odrazu slunečního světla.

Služebná zavřela okenice a ve vile je tma i uprostřed dne. Ze své ložnice slyší Hadley bzučet hmyz na růžích a v ovocných stromech, jako by všechna kolečka jejich soukolí předla v neustálém pohybu.

Upustí plážovou tašku na židli a vytáhne plavky. Na člunu se spálila a připadá si hloupě, že jí žárlivost zabránila v odchodu. Přemáchně plavky a zamyslí se nad tím, co to vlastně dělají.

Hadley vyjde do dne a připne župan na šňůru. Když se vrátí dovnitř, připadá jí, jako by někdo celou vilu polil inkoustem. Obrysy věcí se vynořují jen pozvolna. Zavolá na služebnou, ale nikdo neodpovídá. Možná je s Bumbym vzadu na dvorku nebo venku ve městě a oslavují konec karantény. V domě je ticho, vypadá to, jako by se zde nic nezměnilo již celá století. Znovu zavolá na služku. Nic.

Hadley si pro sebe udělá v kuchyni oběd – listový salát, rajčata, roličky šunky a olivy. Francouzský příborník je prvotřídní stejně jako dlouhé dubové pulty s košíky fialové cibule a papírově bílým česnekem. Vždycky obdivovala drahé věci, ale na rozdíl od Ernesta po nich nikdy neprahla. Jejich pařížský byt je tak holý, že ví, že by se jí

jiné emigrantky smály, ale až do tohoto jara jí na tom, co si o ní myslí, moc nezáleželo. Jsou velmi chudí, ale ne bez příslibu, že jim bude lépe. Nic víc nepotřebuje. Vlastně si vždycky myslela, že má štěstí, protože to byla ona, a ne ony, kdo si mohl říkat paní Hemingwayová.

Hadley jí sama u kulatého stolu, nad nímž leží na polici jejich knihy. Ernestova první kniha *In Our Time* stojí vedle Scottova nového románu *Velký Gatsby*. Pamatuje si jednu z jeho povídek, obrazy tak neuvěřitelné a čerstvé, že se jí vybavují tak živě, jako by to byly její vlastní představy – jak ryby prorážely hladinu jezera a zvuky jejich přistání zněly jako střelný prach ve vodě. Hadley si dokázala představit úplně všechno – člun v zátoce, chlapce s dívkou, jak chytají na třpytku pstruhy, starou pilu, z níž už zbyly jen trosky. Ale pak to přijde, když chlapec říká své dívce, že už to není žádná legrace – nic z toho není legrace, poví jí zoufale, nic nebude fungovat. Přemýšlí, nakolik je to právě o nich. Povídka se přece jen jmenuje „Něco končí“.

A nyní přišel jeho román, který zná zatím jen jejich skupinka pod názvem *Slunce*. Díky této knize se Ernest stane stejným velikánem jako Scott, bude to *Velký Gatsby* jejího manžela. Román, v němž vystupují všichni jejich přátelé – všichni od anglických turistů v Pamploně až po grázly, kteří spí venku před domem. Postupně letos pozorovala, jak její jméno ze stránek mizí – mezi sprostými děvkami, zbohatlíky, teplouši a *bon viveur* pro ni není místo. Lidé ve *Slunci* vždycky mluví podezíravě jako Fife – vždy mají připravenou nějakou roztomilou odpověď, vždy jsou po ruce na další skleničku šampaňského. Copak nikdo nikdy nemá kocovinu?

Tím, že jí upřel místo ve svém románu, ji trestá za ten den, kdy sbalila tři nebo čtyři Ernestovy povídky a jeho první román do koženého kufříku. A nezapomněla nahoru přiložit ani průklepy, aby je mohl také opravit. Ernest se bez práce choval dost podivně.

Na Gare de Lyon uložila kufry do kupé a vypravila se pro láhev vody. Později, když musela všechno znovu vyprávět, přiznala, že si koupila balíček cigaret, ale než se vrátila do kupé, stačila vykouřit jen jednu. Ve vlaku si rozpustila vlasy a cítila, jak se jí kůže na lebce uvolňuje. Představila si, jak vlak přijíždí na nástupiště v Lausanne, Ernestova postava se čím dál víc zvětšuje a ona vybíhá z vagonu, aby ho na místě políbila. Už si předem vychutnávala okamžik jejich setkání.

Ještě stále zasněná vztáhla Hadley ruku po kufru nad hlavou. Napadlo ji, že asi spadl, ale ani na zemi nic nebylo. Postavila se na protější sedadlo, aby viděla do přihrádky na zavazadla. Jen tma. Zachvátilo ji mírné zděšení. Jeho román. Povídky. Všechno, co napsal. Určitě si nějaký pasažér spletl kufry a ten jejich jistě naložili do jiného oddělení.

Z ostatních kupé na ni zíraly bílé kulaté obličejy. Nikdo jí nenabídl pomoc. Hadley vstoupila do sousedních kupé. Každá tvář vypadala jako další mince bez výrazu. *Je l'ai pas vu*. Kupodivu ji napadlo, jak všichni vypadají venkovsky – nikdo nebyl tak elegantní jako jejich pařížští přátelé – lidé, kteří nepochopí, co taková ztráta románu pro někoho, jako je Ernest, znamená.

Strachem se jí stáhl žaludek. Vlak měl odjíždět asi za pět minut. Anglicky se snažila domluvit s průvodčím: „Ztratil se kufr s prací mého manžela! Je v něm všechno! Prosím, pomozte mi!“

Průvodčí požádal zřízence, aby prohledal vagony. Žena, která prodávala příkrývky a láhve s whisky, jim také přišla do vlaku na pomoc. Na velkých nádražních hodinách zbývalo do odjezdu jen pár minut. Průvodčí odběhl do prodeje jízenek. Nyní byla Hadley ve vagonu sama, ztuhlá strachy neustále přecházela sem a tam.

Ozvalo se hlášení, že vlak do Lausanne odjíždí. Prodačka whisky s někým mluvila a ukazovala na Hadleyin vagon. Někáký muž tlačil podél kolejí vozík, z něhož vy-

cházel nasládlý pach *beignets*. Průvodčí přistoupil k oknu a zavrtěl hlavou: „Nenašel se, madam.“

Hadley zalapala po dechu a sesula se na sedadlo.

„Chcete zůstat?“ Ozvala se píšťalka výpravčího. „Madam, musíte se nyní rozhodnout, jestli zůstanete nebo odjedete. Vlak právě vyjíždí.“

Nespouštěl z ní své modré oči.

„Ne, pojedu,“ vypravila ze sebe možná anglicky, možná francouzsky. Znovu se ozvala píšťalka. Román. Povídky, kopie. Všechno. Ona završila celou jeho práci.

A Ernest stál přesně tak, jak si představovala, v bílém zimním světle před hromadou polen naskládaných na nástupišti na zimu. Když se vlak přiblížil, viděla, jak prohledává pohledem vagony. Vystoupila z vlaku a jen tam tak stála s prázdnýma rukama. Když viděl, že k němu nejde, zbledl.

Kéž by se tak Ernest rozzuřil. Kéž by na ni křičel. Místo toho si sbalil kufr a naskočil do vlaku zpátky do Paříže. Když se vrátil bez svého kufříku, řekl, že o tom nechce mluvit. Bylo po všem. Už se nedalo dělat nic.

Hadley uštípne mrtvý list z vázy. Růže se právě mění v šípky. List se jí rozdrobí v rukou. Dojí, co má na talíři, a opláchne porcelán ve velkém kamenném dřezu.

Vyjde nahoru po mramorovém schodišti. Kamenné zdivo je v centrálním schodišti odhalené, takže je to vždycky nejchladnější část domu. Nahoře jsou fíkovníky: Ernest jí tvrdil, že motýli se jejich šťávou v parném létě opíjejí a poletují ztřeštěně kolem opojení alkoholickým ovocem. Což není zase tak nepodobné té divné rodině, která zde bydlí.

V ložnici se Hadley vysvleče, aby si mohla zdřímnout v prostěradlech nahá. Napadne ji, že Ernestův román možná nebude tak oslnivě úspěšný. Třeba nepotká svou slávu a bohatství, po nichž tak touží. Ale nedokáže si představit, že by nebyl aspoň tak známý jako Scott.

Japonská stínidla se pohybují nad postelí v mírném vánku. Když zavře oči, dnes poprvé se jí do víček neopírá žádné horké skleněné světlo. Je zde tma a ticho. Naslouchá svému vlastnímu dechu a čeká, až usne.

V nejparnější části dne si jdou vždycky lehnout: Ernest tomu říká zabíjet čas. Před nějakou dobou poslouchali Bumbyho v růžové zahradě a oba přitom usnuli. O hodinu později se Hadley vzbudila, protože měla pocit, že ji někdo pozoruje.

Pokoj byl prázdný, ale když zvedla hlavu, spatřila jen kousek od sebe Fife – její šedé oči je pozorovaly. Usmála se, stejně jako to dělávala v Chartres, a Hadley napadlo, jestli si nevleze za nimi do postele. *V posteli byli tři a ten nejmenší řekl...* Uběhlo pár vteřin či minut a pak Fife vyklouzla z pokoje.

Její nohy nevydávaly při chůzi žádný zvuk, ale Hadley zaslechla, jak se zhoupł brokátový závěs, když prošla kolem, a chtěla si ten zvuk zapamatovat, aby si připomněla, že tohle zjevení nebyl žádný sen.

Onoho večera se ani jedna z nich o ničem nezmínila. Měli vepřové na šalvěji. Fife vychvalovala její kulinářské umění, což byl další způsob, jak ji urazit. „Já nemám o vaření ani ponětí,“ prohlásila Fife a pohlédla na Ernesta, který už byl pěkně připitý ze svého třetího martini.

Onoho večera hráli bridž pro tři a Hadley prohrála. Když se ale tu noc pan a paní Hemingwayovi milovali, Hadley se snažila křičet, co jen to šlo, a druhý den u snídaně skládající se ze sherry a sušenek byla Ernestova milenka zamlklejší než obvykle.

8

Antibes Červen 1926

Ernest ji vzbudí asi o hodinu později. Plavky nechal vyslečené v kaluži u postele a tam, kde je vlhký, studí. „Erneste, smrdíš, jako kdybys žil v mušli.“

„Já jsem mušle a přišel jsem tě navštívit.“

Zasměje se. „Mušle je ten nejméně inteligentnější živočich v celém vesmíru! Takže to nemůžeš být ty, Erneste, ne s tvým velkým mozkem.“

Líbá ji a posune ruku k řadru.

Světlo udělá ve stínu pruhy. Zářivě zelená šerpa z kimona visí u postele a knihy jsou na hromadě na nočním stolku. Velká čínská skříňka je plná lakovaných draků. Hadley někdy přemýšlí, proč by proboha měla chtít být jinde než tady, v téhle ložnici, tohle odpoledne, daleko od sítnicového světla pláže pod nimi. Prádlo je svěží a Ernest je zde.

Začne jí dráždit místo na krku, kde ví, že je to pro ni nesnesitelné. „Přestaň, Erneste. Já nemůžu... Prosím!“

„Co je, Hash? Koťátko? Co to povídáš? Chceš, abych pokračoval, že?“

„Prosím, přestaň!“ vykřikne, ale nemůže mluvit, jak se směje.

Ernest ji dál líbá na krk.

„Vyprávěj mi o mušlích a já tě přestanu takhle líbat,“ vyhrkne, „a takhle na tebe dýchat,“ dodá, „a takhle tě olizovat.“

„To je škeble!“ zakřičí, popadne ho za zápěstí a snaží se ho odtlačit.

„Škeble? Co to znamená? Dvojnásobnou potenci?“

Přiková ji za ruce k matraci. „Ty mě zabíjíš!“

„Jsem taková malá mušlička přicucnutá ke tvému krku. Co znamená škeble?“

„To znamená, že nemá dokonce ani vědomí!“

Hadley se mu snaží vrazit koleno do rozkroku, aby si uvědomil, že je na nebezpečné půdě. On se však odkulí.

„A jak žere?“

„Vycucává potravu z vody.“

Ernest semkne rty a přísaje se ke kousku kůže. „Takhle?“

Hadley dochází vzduch. „Odčerpá ji.“

„A co pijí?“

„Nepijí.“

„Žádné šampaňské?“

„Žádné.“

„Život bez šampaňského!“

„Nemají dostatečně velký *mozek*, aby si uměly představit život bez šampaňského.“

„Žádná představivost a žádné šampaňské. Bez toho bych být nechtěl.“ Ernest se z ní skutálí a vzepře se na jedné paži. Je legrační, že když konečně udělá to, co chtěla, je zklamaná.

„Pak budeš první sebevražedná škeble, jakou svět kdy viděl. Tvůj komplexní charakter, ve světě mušlí dosud neslýchaný, budou studovat v každé laboratoři v Americe.“

„Vsadím se, že být pořád v moři by bylo skvělé. Cítil bych se v chladu a čerstvě, přemýšlel bych jen o vodě a dalším jídle a o tom, že potkám hezkou paní mušli, k níž se přicucnu, a to by asi tak bylo všechno.“

Leží spolu v posteli a Hadley začíná dýchat klidně. Ernest jí pohlédne do tváře. „Kdybych ti dal pod nos zrcadlo, vypadala bys úplně stejně jako teď, Hash. Máš extrémně symetrický obličej. Zázrak vědy.“

„Široký jako polský talíř, říkávala mi maminka.“

„Tvoje matka mluvila jako děvka z nejvyšší třídy.“

„Žádnou odměnu za to nezískala.“

„Právě proto matky umírají. Abychom my mohli žít,“ proneše poněkud záhadně, protože jeho matka je stále živá a zdravá. „Ale ty jsi opravdu pořádně růžová,“ dodá a odsune jí vlasy z obličeje.

„Ty bys byl po takovém *mučení* taky.“

„Myslím od sluníčka,“ upřesní.

„Měla jsem odejít dřív. Byli jste venku dlouho?“

„Ne moc dlouho,“ odpoví.

„Vidím, že máš opálené pruhy. Máš krásnou barvu.“

„Ty také.“

„Já jsem jako shnilé rajče. Kéž bych neměla světlou pokožku. Kéž bych se opálila, jako ty, Nesto.“

„Takhle už jsi mi dlouho neřekla.“

Přitiskne jí prst na paži a pozoruje, jak otisk zbělá a pak zrudne. Hadley si vzpomene, jak se dívala vzhůru na Fife s Ernestem, když stáli na člunu a rodičovsky a trochu výhrůžně na ni hleděli dolů. Ta představa je natolik živá, že jí okamžitě zkazí náladu.

Ernest se na ni znovu převalí tak, že nemůže dýchat. Políbí ji, ale ona nedokáže zahnat představu téhle dvojice na lodi. Fife, hubená jako tyčka, která uhání jejího manžela. Její manžel, který se podvoluje. Pak se na palubě líbají nebo šukají u stromů, když ona o samotě obědvá a přemýšlí o tom ztraceném zavazadle a o tom, jak provinile se teď cítí. Ne.

Hadley se zpod něj vysmýkne. „No tak, Hash.“

Ernest nevypadá ani o den starší než na svých sedmadvacet.

„Ne, Nesto. Obě nás mít nemůžeš.“

Leží bok po boku, jako by v pokoji padl výstřel. Je to poprvé od jejich hádky v Paříži, kdy to někdo vyslovil nahlas.

Hadley přejde k zrcadlu a zabalí se do županu. Pev-